

Pokud se nestane něco zásadního, možná se ještě zažijeme německý chalifát, říká Zálom

27.5.2024 - Luboš Zálom | Svobodní

Islamizace evropských zemí probíhá exponenciálně; jde o postupné přebírání totální moci včetně obsazování veřejného prostoru, institucí, a nakonec i politické sféry. Alespoň si to myslí místopředseda Svobodných Luboš Zálom, jenž v rozhovoru pro ParlamentníListy.cz se ostře opřel do současných geopolitických sporů nejen v souvislosti s válkou na Ukrajině, tak také do významu historických paralel nebo do kritiky Green Dealu a dnešní kondice Evropské unie. A došlo i na hodnocení situace na Slovensku po atentátu na premiéra Roberta Fica.

V souvislosti s výročním konce druhé světové války jste řekl, že nestačí jen křičet, že chceme mír, ale že je zapotřebí drtivá porážka agresora. Narážíte tím na některé české, ale např. i slovenské politiky, kteří se staví do role mírotvorců, nicméně zároveň jsou nálepkováni jako „pátá kolona Putina“?

Já samozřejmě nevidím do hlavy každému, kdo tvrdí, že chce mír. Ostatně mír chce asi skutečně každý. Jen ve zvrácené mysli se může urodit touha po válce. Zároveň však je možné mít racionální pohled na fenomén války. Tedy že občas je nevyhnutelná. Že je správné se agresorům bránit, a ne je chlácholit a uplácet ústupky. Paralela mezi těmi, kdo dnes neartikulovaně vykřikují „mír“, s těmi, kteří zastávali pozici appeasementu vůči nacistickému Německu v roce 1938, je podle mě jasně patrná.

Nedává smysl tvrdit, že na Ukrajině se bojuje za nás, že je to snad naše válka. Ale stejně jako pro Brity i pro Francouze znamenaly události z roku 1938 určité důsledky, a mnozí z tehdejších appeaserů museli uznat, že zastávat vůči Hitlerovi pozici ústupků a obětovat Československo nebyl dobrý nápad, zvláště když se pak na bojišti setkali s velmi dobrými českými tanky, které spadly Němcům do klína, tak i pro nás stejně jako třeba pro Polsko nebo pro Slovensko bude mít výsledek války na Ukrajině své důsledky. Pokud nechceme, aby z ní Rusko vyšlo posílené a začalo si dále brousit zuby na nás, třeba ne přímo s úmyslem zahájit nějaké vojenské tažení proti nám, ale třeba jen sebevědoměji a tvrději uplatňovat svoji zahraniční politiku, s cílem ovlivňovat naše směřování a ukotvení a finlandizovat nás, pak máme zájem na tom, aby Ukrajina svoji pozici uhájila. To jsou přece jasné počty. Ještě nikdy v historii se nestalo, že by bylo možné agresora ukolébat pomocí politiky appeasementu.

Důležité je, zda Ukrajinci chtějí bojovat, nebo ne. Pokud mají kapitulovat, pak si to musejí rozhodnout oni sami. Jejich vláda vychází z vůle ukrajinských voličů. A mimochodem, zmínil jsem slovo kapitulace. To je totiž ten skutečný význam, který se skrývá za výkřiky „mír“ mnoha našich politiků. Chtějí odzbrojit Ukrajinu, nikoliv Rusko. Ani v jeden okamžik nevolají po tom, aby se Rusko stáhlo a začalo jednat. Chtějí mír vykoupený kapitulací Ukrajiny. A jen aby bylo jasno, já netvrdím, že jeden každý, kdo takto volá po míru, je nějaký putinovec, jak se to dneska často a pohodlně nálepkuje. Mnoho putinovců mezi nimi najdeme, to jistě. Ale velká část z nich jsou jen zkrátka a dobře naivní hlupáci. Otázka je, co je vlastně horší...

Ještě se vrátím k paralele s koncem druhé světové války. Kvůli iracionálnímu appeasementu k ní došlo, žádného míru pro tehdejší dobu dosaženo nebylo a Chamberlain vítězoslavně mávající Mnichovskou dohodou na letišti Heston se stal ubohou karikaturou. Došlo na slova těch, kteří se

nebáli faktu, že míru někdy musí být dosaženo za pomoci zbraní. A tak to nakonec také dopadlo. Po dlouhém a krvavém konfliktu nastal mír, vlastně byla vyřešena celá německá agresivita, umírněna jeho válkychtivost. Někteří historici pokládají první i druhou světovou válku vlastně za jeden dlouhý konflikt přerušovaný mnohaletým příměřím, ale jeho motivy i cíle zůstávaly vlastně velmi podobné. Pangermánská agresivita musela být prostě poražena ve válce, a pak teprve lze skutečně mluvit o míru.

Paralela s porážkou Německa samozřejmě v případě konfliktu na Ukrajině platí jen do určité míry. Podle mě je nepředstavitelné, že by Rusko mohlo být poraženo stejným způsobem, tedy, jak si to možná někteří malují, obsazením Moskvy. Ale může vojensky vykrvácet, politicky se rozsypat a následně se mínění ruských oligarchů a různých zájmových skupin postavit proti putinovské mocenské klice. Zatím to vypadá, podle posledních událostí, že Rusko je na tom mnohem lépe než Ukrajina.

A já souhlasím s tím, i když to možná mnoho čtenářů vašeho média namíchne, že Západ nedává Ukrajině dostatečnou podporu, a to už od samého začátku války. Já se domnívám, že i tato nedostatečná podpora je vlastně výrazem jakéhosi skrytého appeasementu od mnoha evropských politiků, kteří se snaží stavět se přijatelnými na obě strany. Mnoho z nich, a tím jsem si jistý, si přeje rychlý konec války i za cenu kapitulace Ukrajiny. I když zároveň mávají modrožlutou vlajkou, protože je to podle nich „politicky správné“. Chci tím jen říct, že to vysmívané chcmírovství může nabývat mnoha podob.

Na druhou stranu jste v této souvislosti připomněl také historickou rozpínavost Německa, která právě vyústila v druhou světovou válku. Myslíte si, že i dnes se Německo či jiné západní mocnosti rozpínají? A proč bychom měli být před touto rozpínavostí ostražití?

Jak to u facebookových postů někdy musí být, šlo tak trochu o zkratku. Německá rozpínavost je slovní spojení, kterému my Češi dobře rozumíme. Ale když máme prostor jej trochu rozebrat, je asi potřeba upřesnit, že spojovat si nějakou politiku, tedy agresivní zahraniční politiku, s nějakým národním uvědoměním, je tak trochu falešné. Politiku určují ideje. Třeba filozofická tradice německého idealismu.

Otázku, do jaké míry v německé politice hraje stále významnou roli představa o vládnutí v Evropě, třebaže teď už ne za pomoci tanků a bombardérů, přenechám odborníkům. Ale pokud vezmeme v úvahu nacistické kořeny evropské integrace, pak to docela dobře sedí. Tedy myšlenka, že EU je vlastně jen jiná inkarnace německé rozpínavosti. Nyní za pomoci směrnic a nařízení, stejně jako domácích přísluhovačů, kolaborantů. Vlajkařů, kteří mávají modrou vlajkou se žlutými hvězdičkami. V první řadě bychom měli být ostražití vůči nim.

Rozpínavost tedy není něco, co by bylo pevně spojené s nějakým národem. Je to důsledek určité filozofie, včetně té politické. Platí to o Německu stejně jako o Rusku. I o procesu evropské politické integrace.

Když muslimští demonstranti v Hamburku požadovali, aby byla v Německu ustanovena i slámská totalita, chalífát, hodně lidí to sice pobouřilo, ale zároveň těmto výkřikům nepřisuzují velký význam. Měli bychom se, podle vás, něčeho takového obávat?

Vlastně tím trochu navazujeme na předchozí téma. Protože stejně jako můžeme nějak myšlenkově uchopit to, co chceme nazvat německou nebo ruskou rozpínavostí, na straně islámu to funguje úplně stejně. Islamizace evropských zemí probíhá exponenciálně, je to postupné přebírání totální moci, obsazováním veřejného prostoru, samozřejmě institucí, a nakonec i politické sféry. Pokud se nestane

něco zásadního, možná se ještě německý chalífát zažijeme. I když za rok nebo za pět asi ne. Což dává současným politikům možnost pohodlně sedět, točit palci, a uklidňovat veřejnost, že se vlastně vůbec nic neděje. Oni to řešit nebudou.

Ale v dlouhodobém horizontu, lze si představit Německo jako islamizovaný stát? A za jak dlouho vlastně? Jestliže němečtí muslimové začínají veřejně a politickou cestou bojovat za nastolení islámské totality, je vlastně pro nás Německo dlouhodobě vzato bezpečnostní hrozbou. I když pak už asi nepůjde o německou rozpínavost, ale o islámskou, což je fenomén, který má svá specifika, výrazně odlišná od filozofie, která stála za německou agresivitou během světových válek.

Říkám, že boj za německý chalífát už tam probíhá politickou cestou, protože demonstrace jsou jednoznačně politickým aktem. Formulují nějaké politické cíle a jsou krokem k jejich dosažení. To, co se svolává na ulici, se dříve či později může stát tématem, které někdo uplatní v procesu demokratických voleb. Napadla mě myšlenka, co se stane, když se zkrříží německá rozpínavost s islámskou. Mimochodem, proti islámu a islamizaci se v Německu vyslovuje strana AfD. Nyní se německý establishment snaží AfD postavit mimo zákon, třebaže k tomu zatím nemá přímé páky. Snaží se tu stranu zlikvidovat. Islamismus mu však nevádí.

To by nás mělo varovat. AfD bude potlačeno, tím jsem si skoro jistý. Islamismus se ale stává součástí německého politického establishmentu. Kolik islamistů, třebaže bez plnovousu a v padnoucích značkových oblecích, je nalezlých do CDU/CSU nebo SPD nebo třeba Die Linke? A koho budou podporovat, až se demonstrace za německý chalífát stanou něčím každodenním? A nepodporují už dnes jednotlivé kroky, různé regulace a nařízení, které jsou s praxí islámské totality v souladu?

Navíc si musíme uvědomit, že islám se stává lákavým i pro mladé rodilé Němce. Protože západní kultura se postupně rozpouští, bortí se její principy, je zpochybňována, nacházejí pak pevnou cestu pro život, kterou každý mladý člověk vědomě nebo podvědomě hledá, právě v islámu. Nebo jednoduše nechtějí stát stranou. Jak asi může pokřivit páteř dítěte nebo mladého člověka, že musí trávit svoje všední dny ve školním kolektivu plném muslimů? Podvolí se. To všechno musí mít dříve či později svoje politické konsekvence.

Premiér Petr Fiala si před časem pochvaloval to, že se také vládě podařilo přibrzdit rekordní růst inflace. Vy jste však na svých sociálních sítích upozornil, že příčinou inflace by snad měl být rok 1913 a vznik FEDu, tedy centrálního bankovního systému v USA. Co jste tím chtěl říct?

Já bych se asi ze všeho nejdříve odkázal na knihu ekonoma Murraye Rothbarda *Peníze v rukou státu*. V ní je podrobně popsán celý proces zničení dolaru, od prvních snah ovlivňovat měnu, vydávat státopvky, následně každým zřízením centrální banky, s vyvrcholením právě v roce 1913 zřízením FEDu. Z té knihy jasně vyplývá, a je to vlastně jeden ze středobodů rakouské ekonomické školy, že centrální banky jsou příčinou inflace a hospodářského cyklu. Posledním hřebíčkem do rakve dolaru bylo opuštění pseudozlatého standardu, tedy zrušení brettonwoodského režimu.

Neznamená to ale, že za inflací koruny stojí FED. Konkrétní příčiny ničení každé měny jsou specifické a vyplývají z konkrétní politiky té či oné země. U nás byla primární příčina na straně vlády Andreje Babiše, napumpování 900 miliard do ekonomiky. Jestliže Fialova vláda viní z inflace Babiše, má do značné míry pravdu. Druhým důležitým důvodem je však cena energií, a tam má máslo na hlavě i premiér Fiala. Každý, kdo souhlasí nebo souhlasil s evropskou zelenou politikou, zejména se systémem emisních povolenek, propagoval tuto politiku nebo ji aktivně prosazoval, nese svoji vinu. A nemůže z logiky věci přinést žádný spolehlivý a dlouhodobě funkční recept, jak se příště inflace vyvarovat.

Pokud takovým politikům stále svěřujeme politickou moc, je to, jako bychom dobrovolně nastoupili do autobusu, za jehož volantem sedí opilec. Fialova vláda na poklesu inflace nemá žádnou zásadní zásluhu, chlubí se cizím peřím. Tím hlavním hybatelem je zde centrální banka. Ta ale inflační krizi zpočátku pomohla spíše prohloubit tím, že se nepokusila zvedat úrokové sazby. Můžeme se také ptát, jestli pokles míry inflace, který dává Fialovi záminku tvářit se vítězoslavně, není spíš něčím přirozeným, vlastně vyrovnaním cenové hladiny s peněžní nabídkou, kterou do ekonomiky vypustil Andrej Babiš. Skoro bych řekl, že to je to správné vysvětlení celé situace.

Vláda Petra Fialy se snaží přesvědčit veřejnost o tom, že se jí daří krotit veřejné finance, které zdrancoval předchozí kabinet Andreje Babiše. Není přeci jen Fiala lepší než Babiš?

Je lepší Fiala, nebo Babiš? Je lepší tyfus, nebo cholera? Kvalitu politika přece nehodnotíme podle jednoho jediného ukazatele. Je potřeba komplexní pohled. Možná je vláda Petra Fialy lepší v tom či onom. Ale podívejme se na dále bující dotační socialismus, na snahy o omezování svobody slova, další prosazování evropské zelené politiky, podpora masové migrace nekritickým a lhaním podpořeným prosazováním migračního paktu. Celkově jsou si obě vlády rovny. Jsou to dvě strany stejné mince. A my, tedy voliči, si přece nemusíme vybírat mezi dvěma zly.

Slovenský premiér Robert Fico dva dny po prezidentských volbách oznámil záměr zvyšovat daně. Od sociální demokracie asi nic nečekaného, ale nehrozí, že se něčeho podobného dočkáme i u nás, a to ještě během funkčního období Fialovy vlády?

Fiala ale přece už daně zvyšuje. Daň z nemovitosti, odvody živnostníků na sociálním a zdravotním tzv. pojištění, daň z příjmu firem. Že daně bude chtít zvyšovat Robert Fico, který se netají tím, že je socialista, to snad nemohlo nikoho překvapit. Ale že podobně bude postupovat vláda česká, která se tváří jako pravicová nebo jako pravostředová, to předvídal jen málokdo. Ostatně Fiala přece sliboval, že daně se zvyšovat nebudou. Já jsem byl jedním z těch, kdo mu to od začátku nevěřil.

Kabinet však již v rámci konsolidačního balíčku některé daně navýšil. Byl to, podle vás, poslední hřebíček do rakve představy, že ODS stále zůstává pravicovou stranou?

Já bych asi pravicovost hodnotil podle více kritérií, než jen podle přístupu k daním, je to však kritérium jedno z těch důležitých. Podle čeho bych pravicovost ODS posuzoval dále? Podle přístupu k dotačnímu socialismu, respektu ke svobodě projevu, snahy osekávat pracovní legislativu... Asi by mě v tuto chvíli nenapadlo nic, k čemu ODS zaujímá skutečně pravicový postoj, nepočítám-li ojedinělá vyjádření asi dvou nebo tří jejích politiků, jako je kupříkladu Jan Skopec, který se ze všech sil snaží vystupovat jako pravičák, ale už to vlastně nelze věřit ani jemu.

Ostatně podívejme se na komunální úroveň. Jestliže například starostka Berouna za ODS řekne na jednání zastupitelstva, jehož jsem členem, že jí socialismus nevádí, co si asi můžete pomyslet? ODS už s pravicí dávno nemá nic společného. Pravičák už podle mě nemůže najít ani jeden jediný argument, jak si obhájit vhození lístku ODS do volební urny.

Podle lídra za koalici Spolu do Evropského parlamentu Alexandra Vondry se musí zelená politika EU upravit a nějakým způsobem reformovat. Svobodní naopak hlásají, že je třeba Green Deal úplně zrušit. Neznamenaloby to pak pouze bezhlavé drancování přírody a nenávratné klimatické škody?

To je přesně ono. Pravicový přístup k věci by přece měl být principiální, kategorický. Pro pravičáka přece musí být prvořadý respekt vůči právům jednotlivce, vůči právu na svobodu a majetek. A zelenou politiku přece nelze uplatňovat jinak, než za masivního pošlapání práv jednotlivce. Je evidentní, že jde vlastně o socialistický a navíc nedemokratický převrat. Socialistická revoluce,

přebarvená nazeleno, pod nátěrem však přesto rudá. Jak chcete něco takového reformovat?

Při vši účtě, pan Vondra je v tomto ohledu opovržením hodný pokrytec. Zelená politika nemůže být zreformována v něco přijatelného, stejně jako nelze zreformovat koncentrační tábory. To vůbec není nepatřičný přírůstek. Vizí environmentalistů je Evropa jako jeden velký zelený koncentrační tábor. Naprosté pošlapání svobody. Jak se může pan Vondra snažit předstírat, že koncentrační tábor lze zreformovat, když je navíc na stejné kandidátce s lidmi jako je pan Niedermayer, který zbudování zeleného celoevropského koncentráku naopak vítá? Eurokandidátka Spolu je tak křiklavě pokryteckým projektem, že si nedokážu představit, jak si pravicový volič může sám před sebou volbu něčeho tak odporného obhájit. Jak ze sebe může někdo nechat dobrovolně dělat hlupáka?

Ale abych nekřivdil jen koalici Spolu, epidemie předvolebního pokrytectví postihla kandidátky napříč politickým spektrem, snad s výjimkou těch skutečně otevřeně zelených a nazelenalých stran, a samozřejmě Svobodných, kteří jako jediní zelenou politiku odmítají konzistentně a dlouhodobě. Jeden příklad za všechny? Co třeba koalice Přísaha a Motoristé? Tihle výtečníci sice do čela kandidátky nasadili odpůrce zelené politiky pana Filipa Turka, ale zároveň slovy kandidátů Přísahy tvrdí: „Plán Green Deal vnímáme jako další krok k dosažení udržitelného rozvoje v rámci Evropy, což je správné.“ Jak věrohodná pak může být taková koalice?

Ještě se zmíním krátce o představě, že zrušení zelené politiky by vedlo k nějakému drancování a klimatickým škodám. Člověk přece přírodu nedrancuje. Pokud fungují normální tržní mechanismy, nebo správněji řečeno je jim dovoleno fungovat, pak vše, o co lidé v přírodě usilují, je řádně oceněno, prostředky jsou investovány, zhodnoceny, a to, co bylo dosud ukryté v zemi, dejme tomu nerostné suroviny, je použito pro zlepšení života lidí. O drancování lze mluvit jen v centrálně řízené ekonomice, kde nelze nic řádně ocenit.

A klimatická škoda? Přece všichni víme, že klima se mění přirozeně miliony let. Vliv člověka nebyl dosud přesvědčivě dokázán jako hlavní faktor změn klimatu. Tvrdit, že za dnešní oteplení může lidská průmyslová činnost, je pavědecké, je to důsledek politizace vědy. Dnešní klimatologie jako obor je asi stejně věrohodná jako lysenkismus ve stalinistickém Sovětském svazu. Jestliže vidíme, že celé mladší čtvrtohory se periodicky střídá každých 1500 let teplejší a studenější období, a vědci jsou schopni to doložit na proxy datech, například z arktických vrtů, přičemž jediná teplejší perioda, v níž člověk vyvíjí nějakou průmyslovou činnost a emituje nějaký objem CO₂, je pouze ta současná, je evidentní, že za celým mechanismem oteplování a ochlazování musejí stát jiné faktory.

Navíc, a to je důležité připomínat, se ukazuje, že vztah teploty a CO₂ je opačný. Nejprve stoupá teplota a teprve potom s mírným zpožděním roste objem CO₂ v atmosféře. Celá zelená politika a zločinná snaha o jakousi uhlíkovou neutralitu je postavená na lžích.

Co říkáte na atentát na Fica? A co to bude pro Slovensko či pro celé klima v EU znamenat?

Pokládám to za důsledek zhrubnutí politické kultury nejen na Slovensku, kde byla politika vždy trochu ostřejší, ale samozřejmě i u nás. Pokud ti, kteří stojí v opozici vůči vládní politice nebo obecně proti statu quo jsou oficiálními politickými i mediálními kruhy dehumanizováni, mluví se o nich jako o dezolátech a vlastně se implicitně zpochybňuje jejich občanství a platnost jejich politického názoru, dříve či později se najde někdo, kdo zajde za hranu.

Nejde jen o jednoho střelce, který samozřejmě kromě nějakého svého postoje, tedy kromě toho, že odmítal politiku premiéra Fica, musel být navíc nějak psychologicky disponován. Jde o ty tisíce lidí, kteří to Ficovi vlastně přáli. Kterí si libovali, že „ten proruský přísluhovač dostal, co mu patří“. Politické klima tato událost podle mě nijak nehoršila. Politické klima totiž už dávno utvářejí ti, kteří své politické protivníky vykreslují skoro jako jiný živočišný druh, a ne jako lidské bytosti.

<https://svobodni.cz/svobodni-v-mediich/pokud-se-nestane-neco-zasadniho-mozna-se-jeste-zazijeme-ne-mecky-chalifat-rika-zalom>